

[Valdemar Thomsen.]

havnerne nok ogsaa eftergivet, ser det ud til efter Bladene, Januar Maanedes Skat. Den højtærede Landbrugsministers Optræden under Forhandlingerne her i Salen og Pressens Udnyttelse af den kan kun have til Følge, at Forbrugerne bliver fjendtligt indstillede saavel over for Landbruget som Erhverv som over for os, der betragter Sagen ogsaa under Hensyn til Befolkningen som Helhed. For silde vil det være at komme til Klarhed den Dag, da der paa Grund af svigtende Produktion er for faa Fødevarer i Butikkerne og til Eksport. Den tiltagende Mælkemangel her i Hovedstaden taler allerede sit tydelige Sprog i saa Henseende.

Regeringen og Rigsdagen er paa dette Omraade stillet over for to meget vigtige Opgaver. For det første den at faa produceret mest muligt; og det lader sig selvfølgelig kun gøre ved at betale de med Produktionen forbundne Omkostninger. Det næste bliver at fordele Varerne paa rimelig Maade og til overkommelige Priser, og dette sidste — det ønsker jeg at understrege — bliver en Samfundsopgave. Bunduretfærdigt og for Produktionen farligt er det at vælte Byrderne over paa Udøverne af et enkelt Erhverv. Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at det i en tilsvarende Situation under den forrige Krig var gamle Pinstrup, der var Landbrugets Talsmand — ikke paa den Maade, at han ude i Landet sagde det rigtige og her paa Rigsdagen gjorde det gale. Det var afdøde P. Pinstrup, der paaviste det uretfærdige, ja, rent ud latterlige i den daværende Regerings Paastand om, at Omkostningerne ved Prisreguleringen vilde være uoverkommelige for samtlige Skatteydere, naar man uden Skrupler, som man gjorde, væltede dem over paa Landbruget alene. Situationen er nu den samme, blot med den Forskel, at Landbruget da havde et stort Parti og en udbredt Presse at støtte sig til, nu har det ved Storfinansens energiske Arbejde i Mellemtiden kun et lille Parti og meget faa Blade. Kan eller vil man ikke se det skandaløse i, at selv Smaabrug, der har deres væsentligste Indtægt ved Mælkeproduktion og arbejder for den laveste Løn, skal levere billigt Smør ogsaa til bedrestillede og ogsaa til Velhavere? Hvor var det i Grunden betegnende for Stemmekøbspolitikken, at Københavnbladene, og med Skam at melde ogsaa Aviser, der vil gaa for at tale Bondens Sag, under Forhandlingerne om Smørloven fandt, at Mejeribrugets beskedne Priskrav nærmest var samfundsfjendtligt, medens en Forhøjelse af Tjenestemandslønningerne, der

næsten samtidigt gennemførtes, og som jeg aldeles ikke havde noget imod, var noget at det mest selvfølgelige og retfærdige.

Den eneste Undskyldning for en saadan Opfattelse er Landbrugsministerens Paastand om Landbrugets stigende Indtægter. Hvor stor Betydning der kan tillægges den højtærede Landbrugsministers Oplysninger, fremgaar deraf, at Familieindtægten i et Husmandsbrug for 1939—40 var ca. 1 500 Kr., medens en Industriarbejder i samme Regnskabsaar havde 4 100 Kr. plus 1 600 Kr. ekstra, hvis Hustruen var selverhvervende. Jeg ved naturligvis ikke, om Landbrugsministeren af dette forstaar, hvor farligt og uretfærdigt det er at lægge saa afgørende Vægt paa den procentvise Indtægtsstigning. Det betyder nemlig ikke ret meget, om Indtægten i et bestemt Erhverv er steget, skal vi sige med 50 pCt., hvis den i Forvejen var 75 pCt. for lav. Hvad Landbrugets øjeblikkelige økonomiske Stilling angaar, vil det af en Beretning, som Landbrugsraadets Præsident afgav paa de jyske Landboforeningers Delegeretmøde, fremgaa, at Landbruget for Regnskabsaaret 1941—42 har et Nettounderskud paa 37 Kr. pr. ha mod Aaret forud et Overskud paa 43 Kr. Det var altsaa efter denne Beretning kun et Aar i denne Omgang, at Landbruget har haft et Resultat svarende til, hvad man betragter som normalt for andre Erhverv. Det landøkonomiske Driftsbureau kommer til nogenlunde det samme Resultat, idet Kontorchef Ridder i et Foredrag i Radioen oplyste, at Bønderbrugene havde et Nettounderskud paa 16 Kr. pr. ha og Smaabrugene et Underskud paa ikke mindre end 100 Kr. pr. ha. Det er Gennemsnittet for de regnskabsførende Landbrug. For de ikke regnskabsførende maa man gaa ud fra, det ligger endnu daarligere. Mon dog ikke det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen nu bagefter kan indse, hvilket Ansvar han har paadraget sig ved at afskære Smaabrugene fra en beskeden Indtægtsforøgelse gennem en lidt højere Smørpris?

For Landbrugsministeren vilde det have været nok saa værdigt og for Landbruget nok saa betryggende, om Ministeren i Stedet for at stille Tingene paa Hovedet gjorde sit til, at Landbruget fik Mulighed for at imødegaa Tidens Vanskeligheder og blev sat i Stand til at kunne udnytte saavel Nutidens som Fremtidens Produktionsmuligheder.

Maa jeg i Forbigaaende med Hensyn til den Kødordning, der er paa Trapperne, sige, at den sikkert vil vise sig at blive noget af det mest fortvivlende, vi endnu har op-